

נשיא ארה"ב מעצבן, אך עדיין ראוי לאמון בנוגע לאיראן | מתמרנים עם טראמפ

05.06.2026 | וינברג מ' written by

משגע להיות כבולים על ידי נשיא ארצות הברית בזמן שנלחמים בחיזבאללה, בייחוד כאשר חיילים ואזרחים ישראלים נופלים בזה אחר זה מול הכטב"מים והרקטות של צבא הטרור.

מתסכל לשמוע את נשיא ארצות הברית, דונלד טראמפ, מדבר יום אחד על הפצצת אתרי הגרעין והאנרגיה של איראן עד עפר ועל ריסוק משטר האייתוללות ה"מרושע", ולמחרת לשמוע אותו מדבר על מנהיגים איראנים "נחמדים ואחראים מאוד" שאותם היה רוצה לפגוש, ואף לגלות שטראמפ עשוי להרעיף עליהם עשרות מיליארדי דולרים במזומנים ובהקלות של הסנקציות.

מתסכל להכיר בכך שלאחר כל המאמץ והמחיר של השנה האחרונה, שנועדו לשלול מאיראן את שאיפותיה ההגמוניות ואת יכולותיה המאיימות, טראמפ עלול לקבוע את גבולות המלחמה הזו לא לפי קצה גבול היכולות ההתקפיות שנותרו לאיראן, אלא לפי גבולות הסיבולת האישית והסבלנות הבלתי מושלמת שלו עצמו.

מרגיז לקבל את היעדר המחויבות העקרונית של טראמפ; את הסכנה הטמונה בגישתו הלא-אידאולוגית לענייני חוץ וביטחון, את חשיבתו העסקית-עסקתית מדי, ואת המתודולוגיה הלא-דוגמטית שלו ל"פתרון" סכסוכים ☹️ גישה מרעננת בהקשרים מסוימים אך אשלייתית ומסוכנת באחרים.

מטריד שטראמפ מאמין באופן מגוחך שכוח אישיותו מסוגל לפתור הכול ולהוביל במהירות לעסקאות שלום "ענקיות" בכל מקום. כך הדבר לגבי תוכניותיו המנותקות מהמציאות ל"שלום ציוויליזציוני גדול" בעזה, וכך גם לגבי פטפוטי על השגת הסכם שלום "עשירי" בעולם ☹️ עם טהרן.

מקומם כאשר טראמפ מהלל יום אחד את ראש ממשלת ישראל כ"מנהיג מלחמה דגול וידיד", ולמחרת מכנה אותו בפומבי "מטורף [הגידוף הנלווה הושמט]" וטוען כי נתניהו נמצא בכיסו ("הוא יעשה כל מה שאבקש ממנו לעשות"). גרוע מכך, טראמפ מצהיר בחוצפה כי "לולא אני ☹️ לא הייתה ישראל", וכי נתניהו "היה בכלא אלמלא אני".

הצהרות אלו על גורלה של ישראל ועל שרידותו הפוליטית של נתניהו אינן נכונות בשום מובן. הן בלתי קבילות. נכון וצודק להעמיד את טראמפ במקום כאשר הוא חוצה את הגבול שבין התרברבות מופרכת ויוהרה מנופחת ☹️ שזהו סגנונו, לטוב ולרע ☹️ לבין הטחת השמצות פוגעניות ומזיקות, שלהן עלולות להיות השלכות של חיים ומוות עבור ישראל.

אחרי כל זאת, עלינו להתעלות מעל סגנונו המעצבן של טראמפ ביחס לאנשים ולפוליטיקה, ולבחון את הרקורד המדיני האיתן שלו ואת מחויבותיו בסוגיות החשובות ביותר לישראל.

במיוחד, ראוי לשבח את נשיא ארצות הברית על עמידתו האצילית מול איראן, ואני מאמין שגם על כוונתו להשלים את המלאכה עד תום.

הנשיא טראמפ מבין שעצירת המלחמה כעת, בשל אי-נוחות כלכלית זמנית, תהיה ניצחון עבור האייתולות. אסור לאפשר לאיראן להסיק ששיתוק זרימת הנפט הוא כרטיס ההישרדות שלה [2] היום או בעתיד. הרי בסופו של דבר, הזינוק במחירי הנפט בעקבות שיבוש התנועה במצר הורמוז לא היה בלתי צפוי. כפי שטראמפ עצמו אמר, מדובר ב"מחיר קטן שצריך לשלם" תמורת הישגים ביטחוניים משמעותיים.

גם אין כל היגיון בהותרת כל כך הרבה קצוות פתוחים באיראן [2] מטילים וממתקני ייצור, ועד לאתרי גרעין בהר פיקאקס ולמנהרות באיספהאן, שבהן, לפי הדיווחים, מאוחסן המלאי העצום של אורניום מועשר ברמה גבוהה שנועד לייצור נשק גרעיני. זו הסיבה שכוחות אוויר, ים ונחתים אמריקאים בהיקף עצום עדיין מוצבים באזור.

וטראמפ מכיר בכך שהעימות הנוכחי הוא למעשה מלחמת עולם נגד יריבותיה האסטרטגיות המרכזיות של אמריקה, ובהן סין ורוסיה [2] בעלות בריתה של איראן.

לפיכך, הסיכוי שטראמפ ינטוש את שדה הקרב מבלי לדכא באופן משמעותי יותר את איראן הוא נמוך. הוא לא יסתפק בהכרזה על "ניצחון" מלאכותי ובנסיגת כוחותיו.

ייתכן שימתין זמן-מה ממגוון סיבות [2] מחגיגות ה-4 ביולי הקרובות, שנת ה-250 לעצמאות ארצות הברית, דרך בחירות האמצע בנובמבר ועד הצורך לחדש מלאים של אמצעי לחימה אמריקאים [2] אך אני מהמר שהוא ימשיך לקדם את המאמץ הצבאי עד לנטרול האיום שמציבים האייתולות למדינות ערב במפרץ, לישראל ולעולם המערבי.

אז מדוע כל הערפול בדבריו הרבים של טראמפ? מדוע הכבלים שהוא מטיל על מלחמותיה ההכרחיות של ישראל מול צבאות השלוחים של איראן, החונים לאורך גבולותיה? מדוע הזלזול בנתניהו?

ובכן, העמימות של הממשל מבלבלת את האויב. אם אנחנו נותרים תוהים מה יהיה הצעד הבא של טראמפ, כך גם האייתולות.

אבל טראמפ עצמו? אינני חושב שהוא מבולבל כלל בכל הנוגע לאיראן. החל מנטישת הסכם

הגרעין הכושל של אובמה עם איראן בשנת 2018, דרך חיסולו של מפקד כוח קודס, קאסם סולימאני, בשנת 2020, עבור במבצע "פטיש חצות" ביוני 2025 וכלה במבצע "זעם אפי" השנה [2] טראמפ הוכיח שאינו הפכפך ואינו קל דעת.

להפך. טראמפ שידר בעקביות נחישות ותכליתיות. בתחומים רבים אחרים הוא רחוק מלהיות מופת של מידות טובות, אך הוא גילה הבנה עמוקה של אחריותו לעצב מחדש את הארכיטקטורה האסטרטגית האזורית והעולמית באמצעות ריסוק כוחה של איראן.

הוא גם הפגין אומץ פוליטי בזירה הפנימית בסוגיה זו, כאשר התעמת הן עם מבקריו מהשמאל המרקסיסטי הפרו-אסלאמיסטי והן עם מבקריו מהימין הבלדלני והלאומני-נוצרי. הוא אף הסתכן מול בסיס התמיכה שלו עצמו בתנועת MAGA כאשר השתיק מבקרים קולניים ומשפיעים במיוחד, כדוגמת טאקר קרלסון.

יש לזכור: גם לנוכח עלייתו של אויב שעלול להתגלות כקטלני כמעט כמו גרמניה הנאצית, העדיפו מנהיגים מערביים רבים פיוס והשלמה עם איראן. תמיד קל יותר לדחות, להסיט ולרכך מאשר להילחם באויב נחוש ומיומן.

ובכל זאת, טראמפ נענה לאתגר האיראני. בניגוד לחוכמה המקובלת, שלפיה הגישה ה"אחראית" היא לבלוע את הפרובוקציות ההדרגתיות של איראן כדי להימנע ממלחמה, ושאיפותיה ההגמוניות ממילא כמעט בלתי ניתנות לעצירה [2] טראמפ העדיף להכות ולשרטט קו אדום. הוא בחר להתעמת עם האייתוללות במקום לרקוד איתן.

ולכן, ראוי להכיר בטרמפ ולהעריך אותו על הבהירות המוסרית והאסטרטגית שלו. המלחמה הזאת היא מעשה של יושר, צדק ושפיות בתחום הביטחון העולמי.

אם כן, אם ברצונכם לחשוש שטרמפ עלול לחתום על הסכם גרוע עם טהרן [2] הסכם שלא ירחיק את איראן מספיק מהפצצה הגרעינית ומגבולותיה של ישראל, או שיעצר לפני שינוי משטר [2] אתם מוזמנים להמשיך לדאוג. אך לעת עתה, עדיין יש לשבח את טראמפ על המשך התנגדותו לאיראן, לרבות המצור הממושך שלו על הורמוז.

כן, ההיסוס של טראמפ מסוכן, והמתקפות חסרות הבסיס שלו על נתניהו מטרידות. קיומה של ישראל אינו טובה שהוענקה לה מושינגטון, ומנהיגי ישראל אינם יכולים לקבל כל תכתיב ביטחוני המגיע מהבירה האמריקאית.

אך העבודה המשותפת עם טראמפ במהלך 31 החודשים הבאים, כדי להשלים באופן נחוש יותר את המערכה נגד איראן [2] תוך תמרון, התחמקות והסתגלות כשצריך- נותרת הכורח הנכון וההכרחי.

פורסם ב-JDN בתאריך 05 ביוני 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.